

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

Any II - Núm. 22

24 d'abril 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

Ep, Jordi: no val a confondre!

MAS I ROCA

24-26 Portaferriassa - Telèfon 1574

CAMISERIA CORBATERIA

Pròxima obertura de la Casa Central

Fontanella, 16

LA NOVEL · LA ESTRANGERA

Publicació quízenal sota la direcció

d'En Ventura Gassol

Les novel·les dels millors autors estrangers traduïdes al català

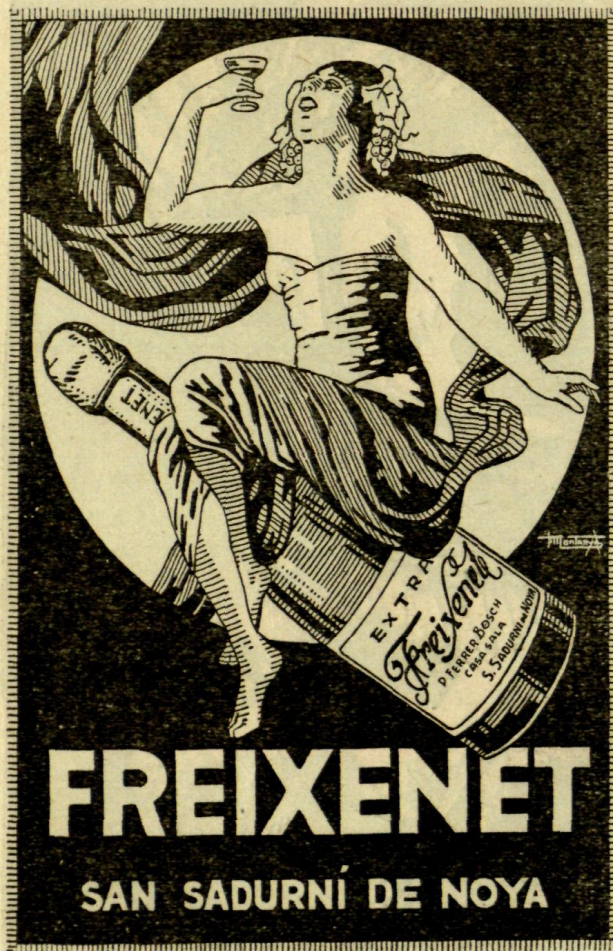
Surt els primers i tercers dimarts de cada mes

Preu: 50 cènts.

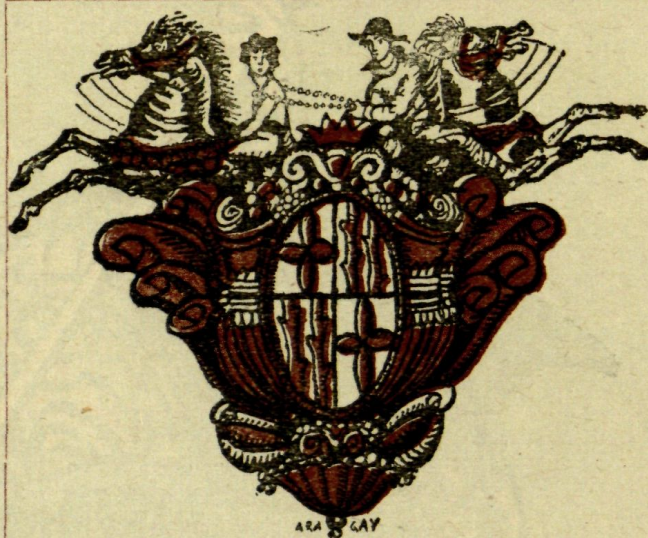
Subscripció semestral, 5 pessetes (Barcelona)
i 5'25 fora.

Administració: JOANGOLS

Consell de Cent, 414 - Telèfon 437

An illustration of a woman in classical attire reclining and holding a glass of wine. A large bottle of Freixenet wine is positioned in the foreground, partially overlapping her. The bottle label reads 'EXTRA Freixenet', 'P. TENER BOSCH', 'CASA ENA', and 'S. Sadurni de Noya'.

FREIXENET
SAN SADURNÍ DE NOYA

JAUME MERCADÉ

JOIER

Passeig de Gràcia, 46

Telèfon 1373-A

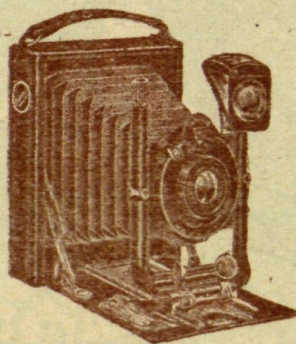
BARCELONA

PARAIGÜES :- OMBREL · LES

VANOS :- BASTONS

J. CARDÚS

Porta-ferrissa, 10

MAQUINES

DES DE 20 PESSETES

LLANTERNES

CINEMES

CUYAS · Portal del Angel, 11 · BARCELONA

ELS DEU MANAMENTS

QUE HA DE SERVAR TOTHOM QUI TINGUI CARA I ULLS

EL DIA DE SANT JORDI D'ENGUANY

I. - Llevar-se a la fresqueta. Això fa endreçat i de casa. Vestir-se de trenta un botó, com en les més grans diades.

II. - Felicitacions. Dir-se tothom Jordi, aquest dia; i felicitar-se els uns als altres, amb una encaixada ben ferma. No calen paraules.

III. - Pregar a Sant Jordi. Pregar el Gloriós Cavaller que faci bon temps i que vetlli per la collita que vindrà.

IV. - Gentilesa. Obsequiar casa amb un pom de flors: millor que siguin flors camperolles, llegendries del prat.

V. - Fer quatre ulls per tot arreu. Amb tantes obres i remocions com hi ha hagut, si un hom no para molt d'esment, corre perill de prendre mal, o, si més no, d'empestifar-se.

VI. - El punt dolç. Arribar-se a casa l'Esteve Riera a cercar un pastel *Sant Jordi*. Aquells de fora, que no els és possible d'anar a càn Riera a buscar un pastel, poden anar a la riera a buscar un palet: tot serveix.

VII. - La gran festa de família. Celebrar-la amb tota joia; bo i enraonant-se el viatge a Montserrat, que tothom ha de fer, al menys una vegada a l'any.

VIII. - Al caient de la tarda, refrescar. Els més tranquils poden prendre xocolata; els més exaltats poden esbravar-se amb una nata (1)

IX. - La millor vista. En ésser vespre, contemplar els punts lluminosos que al fons del cel brillen, brillen.

X. - El gran somni. Vés-te'n al repòs; acluca els ulls, i somnia, somnia.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

(1) Per nates fresques i que petin, a la Granja Royal (anunci pagat): ja ens hi veurem.

GERMINANT

A ON SON LES GEORGINES?

UNA Georgina sols coneixem, una. Ara potser esperareu que en fem l'elogi, dient que és una noia formosa, Georgina. No ho farem. No cal fer-ho. S'ho porta en sí mateix.

Només voldriem dir, voldriem queixar-nos de la manca que n'hi ha. ¿Per què, amb les Montserrat, Maria, Cinteta, Eulària, Agata, no hi ha més Georgines? Per què només han d'abundar (diguem-ne abundar) els Jordis?

Dir-se Jordi és bon senyal,
i fa d'home principal.

Ben cert. Però caldria posar aquest altre lema:

Dir-se noia Georgina,
és senyal de dona fina.

Potser fóra un lema que podria adoptar, com a parió, la selecta "Joventut Jordiana"; així com els de "Sant Jordi", "Roses de Sant Jordi" i "Sant Jordi triomfant". Al moment d'escriure aquestes ratlles ens acut. Que us sembla bé?

Creiem que és un cas de punt d'honor per als Jordis; perquè si per cada Jordi no correspon una Georgina, ens exposem a veure d'aquí endavant una multitud de pintures representatives del Drac i del Cavaller, sols, sense la Donzella.

La qual cosa per al Jordi, o Cavaller, fóra una cosa molt desairada i de mala figura. I quasi quasi diríem que el Jordi inútil; és clar!

EL TEU GERMÀ

ENTRE CAÇADORS

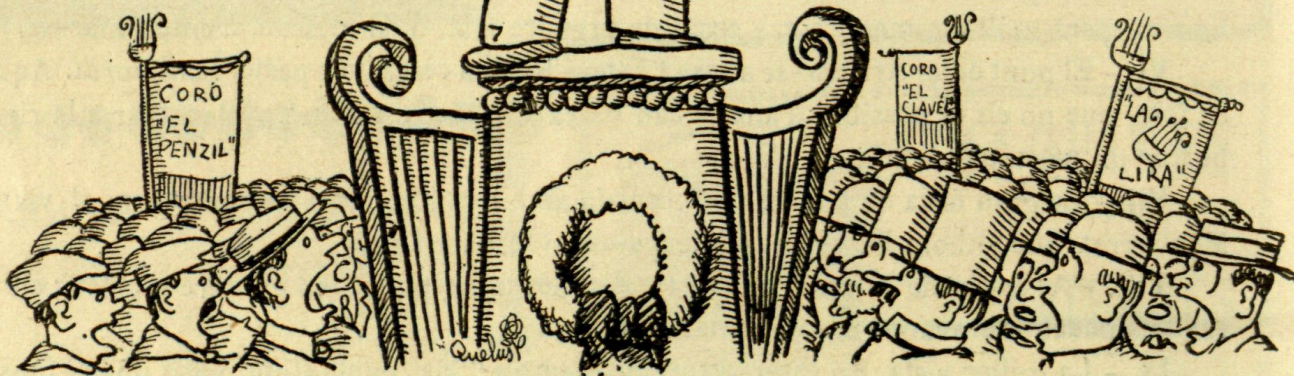
PARLAVEN en una penya d'afamats escopeters, de les proeses de caça, veritables més o menys. Perdius, tots anomenaven, ànecs, faisans i cercets; però cert que eren les guatlls ço que allí abundava més. Va girar, un, la conversa a parlar dels perdiguers; i al moment tothom lloava les excel·lències del seu. Tots els gossos eren dòcils, de bon nas, intelligents,

sempre l'un millor que l'altre, tots plegats molt excel·lents. A la fi, un de la colla exclamà amb lleuger menys- [preu:

—Com a gos de bona raça, caçador i bon creient, és el meu, que es diu «Palayo»; i per proves, escolteu: Tot altre gos, quan el criden, sols sap venir i res més; al meu gos, quan vull cridar-lo, li dic:—Que véns o no véns! I la bestiola ¡admireu-vos! de seguida.... ve o no ve.

I. CA.

L'HOMENATGE A CLAVÉ

- Què dius que canten?
- Els... Pescadors.
- Ah, per aixó!

(Aquests que representa que parlen, no es veuen: s'han amagat per no rebre).

UAB

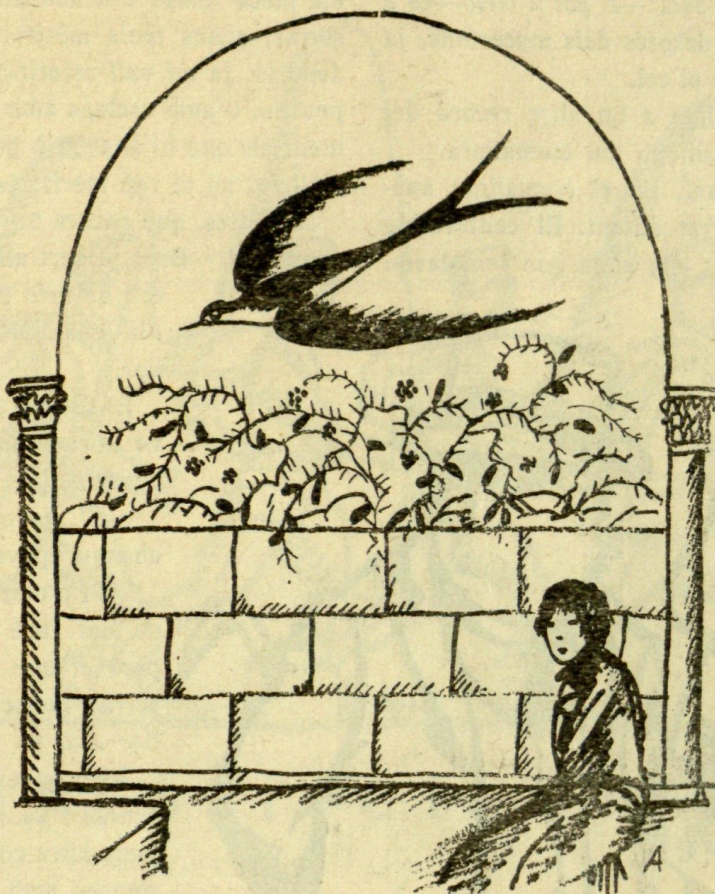
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

L'oreneta

PER aquest temps les orenetes tornen. Per Sant Jordi tornen a volar alegres pel nostre país. Ara us contarem una bella anècdota del'oreneta i del'alt Rei En Jaume, que extraiem de la seva famosa Crònica. Es com segueix:

Després de la presa de Burriana, tractava el nostre Rei amb els seus millors consellers sobre el proveïment de les seves hosts per l'espai de dos mesos. Llest a aquesta important qüestió, donà ordre d'aixecar el campament per a plantar-lo més lluny.

PER SANT JORDI, ORENETES

A on et posaràs, oreneta? mira que no et punxis

i el Rei

Però veu's-aquí que va trobar-se que en un cantó de la tenda reial una oreneta havia fet el niu.

En saber-ho, i en veure-ho, el Rei Jaume va manar que no desfessin la tenda fins que l'oreneta se'n hagués anat amb els seus fillets, perquè *comptant en la seva fe reial* havia anat allí a fer son niu.

Veu's-ací la bella i amorosa anècdota.

Potser per això, en remembrança i agraïment de la gesta de l'alt Rei, l'oreneta cada any compareix per Sant Jordi.

ALGUNS JORDIS FAMOSOS

JORDI és un nom evocador de gestes, és un nom principesc i reial.

Anomenant Jordi, ens acut de seguida la memòria dels reis de la Corona Imperial d'Anglaterra, que, entre les corones, és de les poques que no fa soroll de llauna.

Ens recordem, també, de Jordi Czerni, que lliberà Sèrbia, de les urpes de Turquia.

Jordi de Sant Jordi, el deliciós poeta català de València, conegut per les seves amoroses cançons.

Si bé es veritat que n'hi ha algun, com és ara el rei Jordi de Grècia, que no tindrà gaire bon dia del seu sant, perquè ja no és tal rei,

encara que ell s'ho digui, i s'escarrasi a fer proclames per radio telefonía. Pot anar xiu-lant, si l'ase no vol beure.

Finalment no sabríem estar-nos de recordar Jordi Washington, el famós nordamericà, fundador de la ciutat de Washington, cèlebre per la Conferència, la qual ha servit per immortalitzar i per universalitzar el nom d'un illustre espanyol, i conegut fabricant.

U.M.B.
HERODOT.
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER
LA CENSURA MILITAR

Oh! el cremallera

UN italià, acabat son plat de macarrons, indefectiblement deia:—*E poi il cielo*—és a dir, després ja el cel; després dels macarrons, ja no hi ha res millor sinó el cel.

Aquest record ens lliga a un altre record del Montserrat; més pròpiament, del cremallera.

Era un dia primaveral. En el cremallera anàvem camí de Montserrat amunt. El confortable departament anava ple; una colla que semblaven

romeus, uns nuvis, un senyor de barba blanca, altres senyoretetes i senyors, un frare del monestir.

El senyor de la barba blanca parlava així:—En els meus temps era una altra cosa anar a Montserrat; abans tenia mèrit; allò era entusiasme i devoció. Ja no vull referir-me als que hi pujaven peu nu, o amb esclops amb cigrons; sinó senzillament als que hi anaven a peu... Avui, amb el cremallera, no té cap mèrit; és un plaer.

Nosaltres, que encara no tenim la barba blanca, pensàrem:—Bah, ja surt allò de *abans*; abans tot era de més confiança, abans tot tenia més mèrit, abans tot anava millor.

El senyor de la barba blanca ens va mirar com si ens endevinés el pensament, i ens diu:

—Sí, jove, sí: indiscutiblement abans s'anava millor.

—Permeti'm—responguérem;—no em faré fort en altres coses; però el que és per pujar a Montserrat, *indiscutiblement* s'hi va millor ara, en el cremallera.....

Amb aquestes, un, que devia ésser de "La nueva violeta", o d'alguna altra colla per l'estil, va interrompre amb aire triomfal:

—Però, com diu "El Místic", al cel no s'hi va en cotxe.

Aleshores el frare, amablement prengué paraula:

—Al cel, no; a Montserrat, sí; que és a dues passes del cel, que fent un bot ja hi sou.

—Sí—férem nosaltres—Montserrat, *e poi il cielo*.

Anàvem amunt, amunt. Atrets pel panorama meravellós, tots emmudírem. Tots contemplàvem aquella vista incomparable, sempre nova. Sols semblaven no fer-ne cas, els dos nuvis, embadalits i somniosos, amb el balanceig del cremallera, que té sempre alguna cosa de misatge d'amor.

MONTSERRAT

L'ENDEUTAT

—Ah! si, Sant Jordi. Patró dels inglesos. Tots celebraran la festa. Avui puc anar tranquil pel món, no pensaran en les factures.

AQUEST NÚMERO D'«EL BORINOT» HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

A Montserrat, minyons!

AIXÒ també és un crit de caramelles, una veu de festa de Pasqua. Fressa, brogit, anar i venir, pujar i baixar; la cistellet, la motxila, la màquina de retratar, el gaiato, el sarró, l'espardenya, les bandes...—Noia, recorda't de l'ombrel·la...—No t'oblidis els binocles, sents?...—Corre, fes via: ai! que farem tard!

Ja està. S'omplen els trens. Trens de la banda de Barcelona, trens de la banda de Barcelona, trens de la banda de Manresa, trens de la banda de Martorell arriben al peu de la muntanya.

Muntanya amunt! Tothom hi diu la seva. Cadascú, parlant d'allí on anirà, assenyala el lloc que prefereix. Un ex-amo de cotxeria, que ara té tres cases a l'eixampla i una torreta a la Bonanova, diu que a ell el tira sempre el *Cavall Bernat*.

—Que el vols començar a guarnir per dur-lo a Sant Antoni l'any vinent?—li fa un.

—Bah, home, això ja és passat de moda. El vull ensinistrar pel dia que durà la carroça victoriosa.

—Molt bé, molt bé, molt bé!...

Una colla d'orfeonistes, que de totes bandes es troben, i que de seguida es coneixen, naturalment, el què s'estimen més és el *pla dels ocells*.

—I el mestre Millet?—es pregunten. L'un, que si açò; l'altre, que si allò. Per fi un falugueta, que quasi no es veu, diu:

—Mestre Millet deu preferir *les flautes*. Es molt celebrat l'acudit.

Un parell de monges, invitades a prendre part en el torn de preferències, diuen que elles estan per l'*escala de Jacob*, perquè va de dret al cel. Un municipal diu que quan va a Montserrat es sent criatura: el que li agrada més és *el gegant encantat*. Un jove, que fa cara de bon minyó i que diu que és poeta, sospira per *els degotalls*.

Ara allí hi ha un home que no diu res, cara de jutge, sorrut. Tothom se'l mira, i tots fan pst, pst, assenyalant-lo dissimuladament; com volent dir: què fa aquest mussol mut! Al cap de poca estona ja li diuen el *cap de mort*. Però de fet aquell home és home dolç, un cor de mel. El què, que ara està rumiant, i combinant... I en sec interromp, dient:

—Doncs jo, a mi deixeu-me aquell pas estret entre aquelles dues grans roques de muntanya, que en diuen el pas de *trenca barrals*. Que per fer-hi passar tots els barra-alts i barra-baixos, i de un a un anar-los marcant amb una verga, aniria de primera.

I aquest home que parla així és un matoner, i que fa molt de bé a tota la barriada, incapaç, al·lucinant, de trencar un plat. Això perquè ho sapiguéu.

Qui és el Drac

NO hi ha Sant Jordi sense Drac. Què és, què representa, qui és el Drac?

...Ep! no us precipiteu a respondre, i no crideu tant, si no teniu ganes de rebre.

A poc a poc. Nosaltres havíem fet diverses consultes a diferents estaments. Ara us direm les respostes rebudes, en relació al tema que encapçala aquestes ratlles:

El burot.—El burot veu son drac en el farcell de minestra. Però ai! pel pobret que ve de fora no hi ha pitjor drac que el burot.

Els regidors.—Molts veien un drac detestable en els regidors. Això ho consignem únicament com a nota històrica; afortunadament ara és al revés: els regidors són un cor d'àngels.

Els barres.—Un, molt enfutismat, diu que aquí no hi ha més drac que els barres.

Pels veïns.—Pels veïns d'una escala, el drac més terrible sol ésser la portera.

Les taules de cafè.—Un altre, mal gènit, les emprèn contra la invasió de les voreres dels carrers per les tauletes de cafè, i per les murgues, que canten salarón.

El fútbol.—Un, que li deuen haver fet un ull de vellut, amb alguna pilota de fútbol, diu que—sí, sí, repetim-ho—és el fútbol, el drac que amenaça; mireu—diu—mireu Gijón, Madrid, Irún...

La sogra.—Per la jove, el drac més formidable és la sogra; i, viceversa, per la sogra el drac "preferit" és la jove.

L'automòbil.—Es un drac de moltes marques, que se'n ha menjades, de criatures... quina indignació! Però tothom busca per tenir-lo, aquest drac.

El tramvia.—El tramvia, un drac? Sí; perquè s'ho engoleix tot, no diu mai prou.

L'autòmnibus.—Sinó que al tramvia li ha sortit un... drac: que és l'autòmnibus, que, segons sembla, pica de valent.

El "clero".—Un contemporani del Xic de les Barraquetes diu que el veritable drac és el "clero".

L'inquilinat.—...que sembla estrany que n'hi hagi cap en vida, de cobrador d'impost sobre el lloguer, per mal nom dit "inquilinat".

El sastre.—El sastre—oh, el sastre; i al capdavant el pobre home no hi té cap culpa—és un drac que n'ha fetes fer, de marrades, i trencar de carrer, i girar cantonades!

Els telèfons.—Veu's aquí—contra el què diu la llegenda—un drac en figura de donzella...

I, prou. Aquestes són les respostes que hem rebut. S'entén algunes de les què hem rebut, no pas totes. N'hi ha que fan olor de socarrim. Al tanto!

DRAGONERA

A.

Conten de Georgina...

EN un dels primers certamens nacionals de bellesa organitzats a Paris, va presentar-se a concurs una noia de Lió. Es deia Georgina. A l'acte de la festa, anava vestida d'època, a l'estil de la donzella de Sant Jordi.

Ocupava la presidència del Jurat Mr. Fay, home excepcionalment lleig i malcarat. Així no és estrany que, al cap de poca estona d'haver aparegut Georgina de Lió, corregués aquesta dita:—"Veu's aquí el Drac (el president), i veu's aquí la donzella (Georgina): pobre noia, que ha anat a raure a les urpes del Drac!"

Però... la noia va guanyar. Georgina fou unànimement reconeguda la més bella de totes. I el president, Mr. Fay, lleig i malcarat, va fallar:

—Queda proclamada reina de la bellesa Georgina de Lió.

I el president va fer una rialleta especial, com de dir: "m'has vençut, donzella; has vençut el Drac!"

SANT

sortint

EL

ser

SETS I VUITS

En unes xarxes de pescadors ha estat capturat un peix enorme, que sembla un "tiburó".

Cada dia van sortint bèsties més grosses!

En certa comarca del Japó ha nevat neu groga. Els pobles estan esverats.

Doncs ¿què farien si es veiessin tots els dies, com ens hem de veure nosaltres, entre tants grocs?

Un d'aquests dies ha estat donada a Barcelona una conferència sobre aquest tema:—Manera de guardar els bojós delinqüents.

Diu el conferenciant que es necessita un règim cel·lular especial. Però són molt indicades també —afegim nosaltres— unes quantes bastonades; i de les que couen.

Llegim:—Els deu milions per als alemanys famolencs corren perill de convertir-se en fum.

I en coses pitjors encara poden convertir-se. I si falla, no és per manca d'intenció.

Ai, deu milions!

Diumenge vinent, diumenge de Pasqüetes. Dia d'aplecs, forades i manduca.

Sembla que un grup de regidors anirà a fer un dinar de pasqua a la Budallera.

El lloc és molt ben triat.

No fóra estrany que els fossin cantades les caramelles de la colla de la gana.

Diu que gràcies a un aparell especial, que aviat serà enllestit, els muts podran parlar com si res.

Quan serà inventat l'aparell—que sembla que ha d'ésser molt més fàcil—per fer callar? Per fer callar tants lloros?

Un altre catedràtic ha dissertat sobre un tema semblant a l'anterior, o sigui:—Aportacions de la Biologia en la criminalitat.

En resum, sembla que vol dir que hi ha criminals que ja ho són per naturalesa.

Nosaltres, que som uns ignorants en la matèria, ja ho creïem així mateix, en veure el què fan certs individus.

O. En un rotlló comentaven un fet macabre esdevingut a un ex-regidor d'Almeria, que era cotxer.

RDI

Immediatament esclatà una ovació, i un munt de veus, a cor, cridaren:

—Eh, visca, visca la bella lionesa!

Vingué el banquet d'honor. Als postres foren servides unes pastes, anomenades senzillament pastes de nata, que agradaren molt a Georgina. Havent-ho notat Mr. Fay, "el Drac vençut", que li deien ara ja, s'aixecà, i digué:—Puix que tant plauen a la gentil lionesa, proposo que aquests dolços es diguin... "lioneses".

La frase va ésser afortunada. No cal dir que, sortint de París, aviat s'extengué per tot. Aviat vingueren les imitacions. Aviat les noies boniques volgueren anomenar-se Georgines. I aviat va imposar-se el nom de "lioneses".

Per això tampoc no és estrany (i sigui'ns perdonada la immodèstia que sentim, com a barcelonins), no té res d'estrany que les dames i damiselles boniques i de gust es trobin, bo i sense dir-s'ho, en *La Lionesa*, per gaudir de les seves dolços exquisides.

vinent
úmero 23

RINOT

salat

EL ROSER DE SANT JORDI

—Noi, quines espines més llargues!

—Vès, un cotxer, regidor!—deia un.
Però un cotxer que ho sentí, baixà del pescant,
anà cap al rotillo i digué:
—Més val cotxer, que contrabandista!.

* * *

A París hi ha hagut un míting de criades i criats. Demanen deu pessetes diàries; jornada de vuit hores, amb dos descansos; tres hores per dinar; festa el diumenge; indemnització de 15 pessetes per cada peça que trenquin, pel perill que tenen de fer-s'hi mal; tres mil pessetes quan es casin, etc. També han acordat presentar candidats del gremi en les pròximes eleccions.

Ja han fundat la Unió Parisenca; s'hi ha adherit la U. M. N.

* * *

La senyora marquesa de Cavalcanti creu que la dona és més apte que l'home per governar. Diu que la dona, per anar bé, ha de tenir un terme mig de cabells entre cent i doscents mil.

Ens permetrà, la senyora marquesa? Quant és a això darrer ens sembla que, interpretant la opinió dels demés, és preferible que els cent o doscents mil siguin duros. Quant és a allò altre de governar, di' em que depèn de la mantellina.

* * *

La Unió Monàrquica tenim entès que ha experimentat una vivíssima satisfacció amb la creació de la Unió Patriòtica.

Nosaltres, també.

* * *

Sembla que els madrilenys tenen la intenció de fer un escorxador especial a Porrinyo per proveir Madrid de vianda. La premsa hi fa una gran

campanya: —Per què serviria?—pregunta—: fóra completament inútil.

En canvi a Barcelona que bé que aniria un escorxador especial!... Es qüestió d'anar-se'n preocupant.

* * *

Estem en ple període de raigs: radiotelefonía, radiotelegrafia, raigs ultravioleta, raigs X, etc.
I raigs de bufetades, quan?

A M F O R A

EL CAVALL SENSE CAVALLER

PASSAVA el cavall blanc, el corser majestuós, tot ben guarnit, amb la sella, els arreus lluents, la brida penjant. Passava per la vora d'un prat, estava com a consirós, semblava que enyorés alguna cosa.

De tant en tant mirava cap al cel. Pel cel hi havia uns núvols blancs i estarrufats.

L'amo del camp, que el veu, s'hi atansa. Se'l mira. Li pregunta:

—I, doncs, cavall: com és que vas sol, aquest any; què n'has fet, del Cavaller?

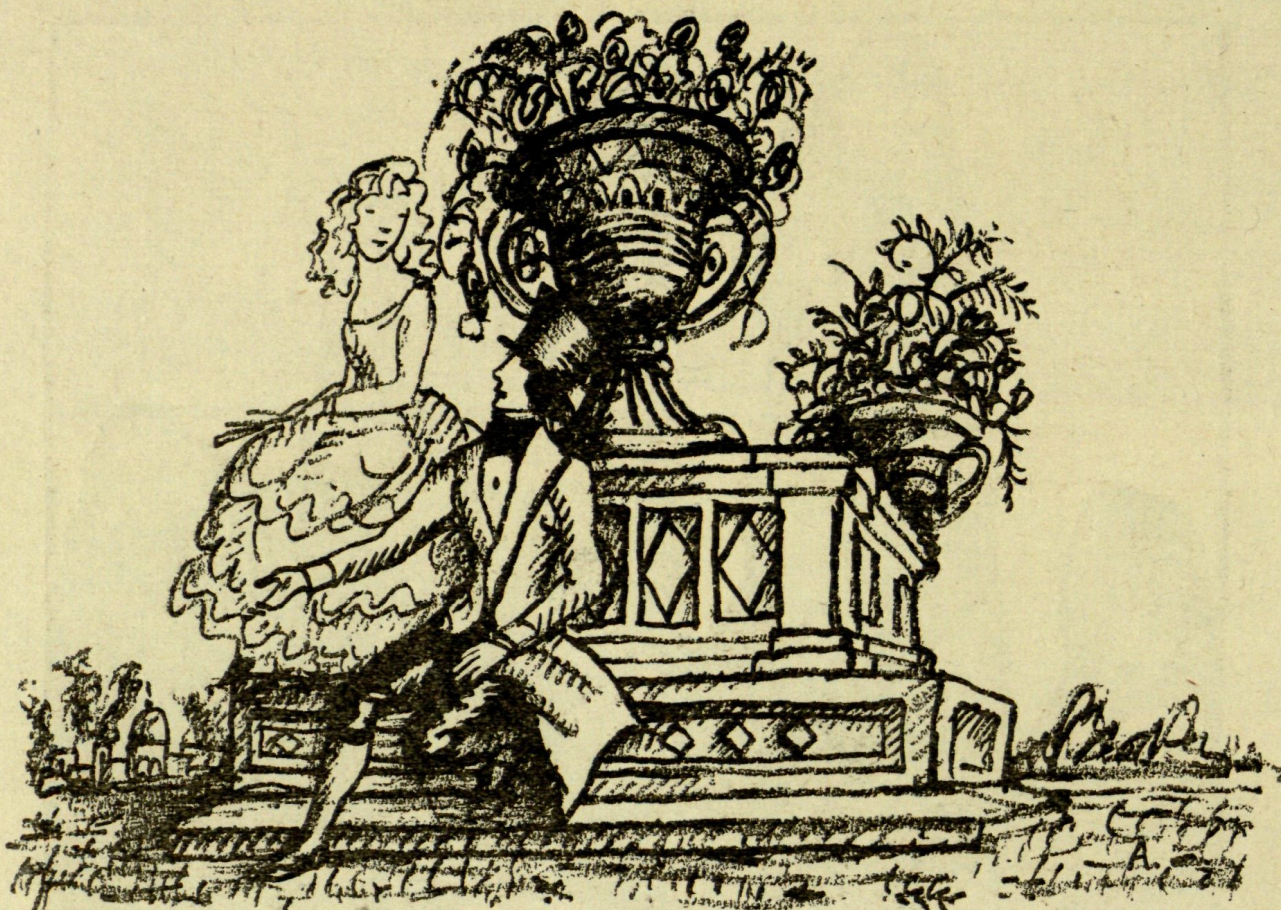
El cavall, que de vegades també parla, li respon:

—Em sembla que m'ha dit que, per fora, com promisos, se'n anava al cel a passar una estona.

F. IDEL

—Saps que és una senyora muntanya?
—Sí; la senyora Montserrat.

Jordi i Montserrat

IDIL-LI

Ginesta montserratina i altres poms de flors.

EN la tarda d'abril, les roses són obertes, semblen cors encesos. Les roses fan olor, fan una olor delicada i senyorívola. Les fulles tendres de tots els arbres fan una carícia d'ombra.

Jordi i Montserrat, asseguts en un recolze de caminal, contemplen aquella hora de color de roses, i de nacres, i de blaus transparents.

Jordi, amb to de veu mig cantant, comença com una oració d'enamorat:

—Sota la llum del Montserrat: què cosa millor hi ha, que estar sota aquesta llum? I veure, imaginar-se al fons, la Princesa, la Regina, que brilla com un estel, i que és tan formosa; oh, Perla montserratina.

Escolania de Montserrat: ¿no sents, com un eco, les cantúries de l'escolania, “abelles brunzentes de la soledat”, la remor de la qual s'escampa per tot; des del cambril de la Verge Bruna, passant per Sant Joan de Montserrat, fins a arribar a la Santa Cova. No sents?.....

Com si veiés, ara, els Guardians de la Santa Co-

va, que fan cara de pastors, i que vigilen amb amor les Ovelletes de la Verge Bruna. Aquests pastors tenen un accent de pau, i diuen paraules que són bàlsam; i a braços porten flors a la Moreneta.

Oh, Bell Montserrat, que t'aixeques de la terra plana, amb aquestes muntanyes tan altes, que semblen llances per defensar el tresor immortal de la terra.

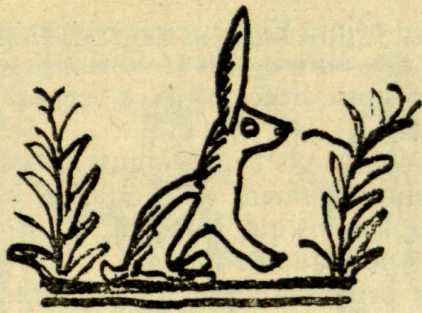
Els estels de la nit són les perles de la Moreneta. La nit a Montserrat és com una nit en un palau de fades. Quin silenci! I quines meravelles!... En el roseret de la Verge Bruna, va caient el serení; i cada goteta es torna una perla.

I quan ve el dia, i el sol s'encén, i s'escampa, i puja pel cel, arriba que la muntanya és tota d'or; com un fantàstic pom de ginesta montserratina.

Què vols que et digui més, amada Montserrat?

Jordi calla. El vent sospira. Van obrint-se més roses, com a cors encesos. Les fulles tendres de tots els arbres fan com un transparent del cel.

FÈLIX DE LES MERAVELLES

De Pasqua a Pasqüetes

El be diu.

On va aquest animal, fent el mocós,
amb nas arremangat,
més neula i pretenció
que un gos llop amb collà i matriculat?
O i que sembla que ve determinat
a treure'm de mes velles possessions,
amb sos aires matons
i el pèl estarrufat!

Diu la mona:

Arri allà, be llanut!
Ton domini ha finit;
i ja pots amagar ton front banyut
en l'ombra de la nit;
perquè el poble ara ja s'ha decidit
a rompre amb coses velles;
i, més que tes costelles,
s'estima un bon xarel·lo ben bullit.

El be replica:

Bèstia, que en vas d'errada!
potser t'hauràs cregut
que la llana de pressa és esquilada,
i dar vernís de mona és molt planer?
molt poc he de poder,
o el teu camí no serà pas molt llis;
mal t'ajudés el Mono de l'Anís
a fer el teu voler.

Torna la mona:

Neci, potser pretens
que ta llanuda carn es pot posar
de parella amb les gràcies eloqüents
que jo sé prodigar.
Tu sols saps atipar:
jo, sens donar mai res,
entusiasme, amb l'essència del xerès,
a qui em vol escoltar.

Tots dos:

- Jo al poble menjar dono, abric i llit.
- Jo, alegria, paraules i musica.
- Jo, un bon palpís rostit.
- Jo, discurs i palica.
- Ma vianda sos muscles fortifica.
- Mon foc les sangs encén.
- Amb ma llana l'escalfo de valent.
- Més l'escalfa mon pèl de pica-pica.
- ...He perdut, ai de mi!... sóc be xollat!
- Victoriosa, un bon trago m'he guanyat!

RAU-RAU.

El banquet de la victòria

EL senyor diputat electe del districte va oferir als socis del Casal un banquet en mostra d'agraïment perquè li havíem fet guanyar les eleccions. La invitació al tec, valia set pessetes i mitja. La política no està per brocs.

La gran sala d'actes del Casal era presa militarment per una infinitat de banderes i banderetes escaients a la festa.

Al fons, l'escenari s'havia habilitat per cuina.

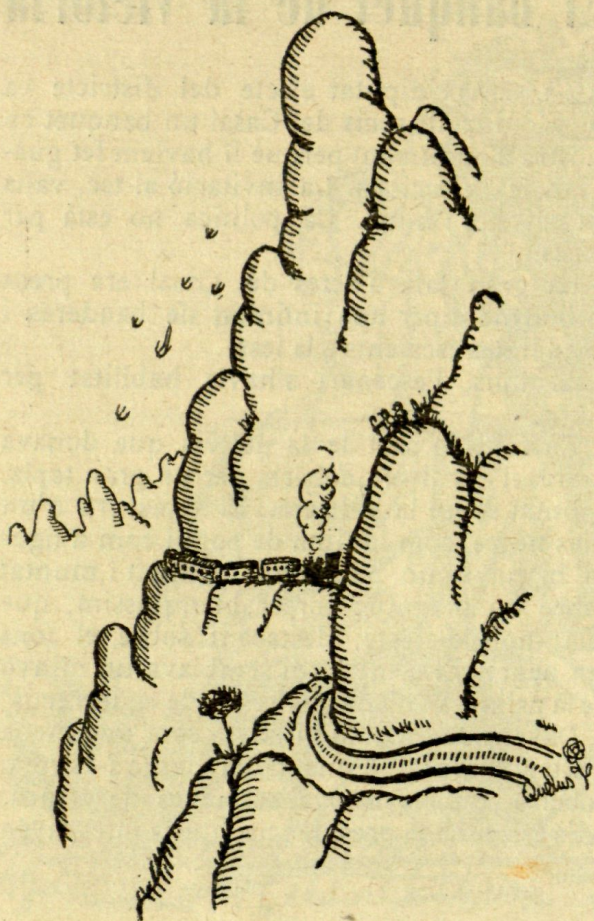
Enfront, la part de la galeria que donava sobre el jardí era coberta per un gran tapís, apuntat sobre la vidriera. El tapís era d'un fons negre, com la tinta de pop; i com a figura hi havia un Sant Jordi, plantat i muntat sobre un magnífic corser blanquíssim, que feia molt d'efecte, destacant sobre el fons tan negre. El Sant Jordi semblava un minyó de la primera volada, disfressat de «guerreru».

Davant de tot això hi havia com una mena d'altar compost d'una taula llarga i estreta, coberta d'unes estovalles noves de trinca. Allò era per a la presidència, que la integraven

QUESTIÓ D'OFICIS

El burillaire.—Noi, diu que la pesseta va per terra; però jo només hi trobo burilles, per terra.
El cira.—I jo, sabates brutes.

JA ÉS BADAR

—Que és un acrobata allò que va «grim-pant»?

—No, home: és el cremallera.

el diputat electe, l'ex-diputat, el futur diputat, un amic de cada un d'ells, el president del Casal i tres regidors del partit.

El programa-menú deia que l'acte començaria amb rigorosa puntualitat. Erem uns cent cinquanta. Cap no va fer tard. Tots sabien allò de «a la taula d'En Bernat, qui no hi és no hi és comptat».

Al cap d'una hora llarga d'esperar l'arròs, que al capdavant encara ens portaren cru, hom podia constatar que quasi tots els llonguets havien desaparegut de sobre la taula. L'acte no havia començat encara oficialment, però tothom s'aconduïa. El dinar no val la pena de ressenyar. ¿Què voleu que us donin per set pessetes i mitja, sabent per endavant que no hi hauria propina?

De tant en tant algú de la Presidència, ens engegava algun discurs per provar de fer-nos més passadora la espera d'algun plat que no acabava mai de coure's.

Sense cap mena de dubte, el millor de tot fou el xampany. En això sí que no varen mi-

rar gaire prim. Es veu que volien que per aquell dia almenys, ens féssim l'efecte que estàvem amb eleccions altra vegada. Pagava el diputat.

Tres companys ben avinguts vàrem requisar dissimuladament unes quantes ampolles més d'uns veïns que badaven, i... ja veureu, si abans no pareu de llegir.

A les primeres ampolles no vàrem notar res d'estrany. Després, no sé si als altres els passava el mateix que a mi, no sé com va anar que vaig alçar la vista cap aquella obra d'art que ens presidia, sigui pel què sigui, el sant no el vaig veure enlloc.

Potser sí que hi era, però no sé què ho feia; semblava que al davant hi havia com una mena de broma baixa que no me'l deixa va veure bé.

Va carregar-se-la, doncs, la broma baixa, i vaig anar bevent com si res.

Al cap d'una mica, vaig veure que el cavall de Sant Jordi havia perdut la cua. Però era igual: ja tornava a tenir la copa plena, i una altra... i una altra, mentre anava cantant allò de:

Una copa, dues copes,
quantes copes teniu vós?
Vós teniu la meva copa
i la copa de tots dos.

No sé els versos que havia dit ja, quan vaig sentir un soroll estrany. Vaig mirar el tapís per veure si el Sant Jordi ja havia tornat, quan, oh!... El cap feia estona que em rodava i només em faltava allò: Vaig veure clarament que el cavall blanc feia un bot formidable, i es posà a trotar per sobre les taules, plats, plates, gots i ampolles! Sort hi havia que Sant Jordi no el muntava; que si no, em sembla que l'hauríem hagut d'anar a collir de sota la taula. On aneu a parar, la fúria amb què anava, aquell cavall esverat!

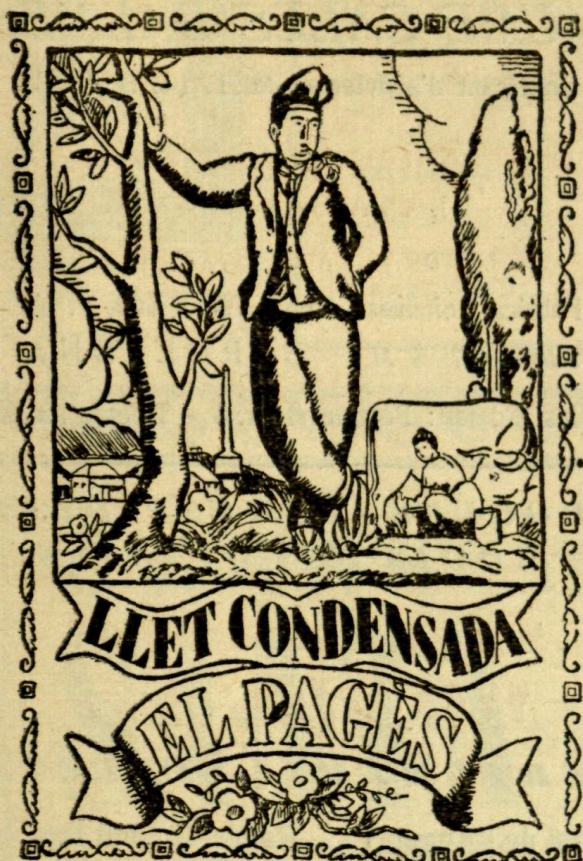
I el més estrany d'això és que ningú no en feia cas!

Tot d'un plegat vaig sentir-me un pof! al front. Era una ferradura del cavall blanc que se li havia esclavat de la pota del darrera, justament mentre passava per sobre el meu cap. Mal llamp!...

Quan a l'endemà vaig explicar això als amics, tots es varen posar a riure.

Deien que a les primeres copetes ja em vaig quedar adormit.

ARNALT DE GAYCEREM
Biblioteca General

Proveu-la i no en gastareu d'altra

GRAN
XAMPANY
FRANCOLÍ

DE: CAVA, : CRIAT : A : LES : COVES : NATURALS
DE : ESPLUGA : DE : FRANCOLÍ

Dipositari:

Pere
Castells

C. Sans, 136
Barcelona

Teatre Català ROMEA

UB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

GRAN METRO

Plaça de l'Angel -:- Telèf. 2490-A

CAFÈ-BAR BILLARS

Saló Restaurant a l'entresol

Excel·lent i econòmic

Servei a la carta

i per coberts de 6 pessetes en amunt

SALONS PER A FESTES

BANQUETS : LUNCHS : BODES : BATEIGS

Primeres Comunions

CONCERT: CADA NIT DE 9 A 12

RESTAURANT GRAN LICEU

Rambla Centre -:- Telèf. 1420-A

JAUME SALES BALMES

Fabricant d'articles en METALL BLANC

Objectes d'art de tota mena, per a regals

PLATA SALMES

ARTICLES DE TAULA DE PLATA DE LLEI

Fàbrica i oficines: Enna, 100 a 104, P. N.

Telèfon 417 - S. M. BARCELONA

Vendes al detall: Portaferrissa, 4 - Telèfon 1503-A

DROGUES - COMESTIBLES
PRODUCTES QUÍMICS

Societat Anònima

MONEGAL

PERFUMERIA SELECTA

Portal de l'Angel, 14 - Ronda de Sant Pau, 49

Princesa, 25

Servei a domicili.

CAMISERIA

RODRÍGUEZ I FERRER

36, Boqueria, 38 - BARCELONA

Telèfon 5027-A

Mitges i Mitjons irrompibles

CAFÈ
RESTAURANT
COLON
BILLARS

SALA MIRIA

PROVENÇA, 260

Tots els dijous i tots els diumenges

Espectacles per a infants

Sessions especials del TEATRE INTIM Direcció: Adrià Gual

Primera sessió, dia 25 AULULARIA. :-: :-: Tots els dies, cinematògraf.

ESTABLIMENTS MARAGALL
ARTICLES D'ESPORT - JOGUINES FINES
PASSEIG DE GRÀCIA, 95

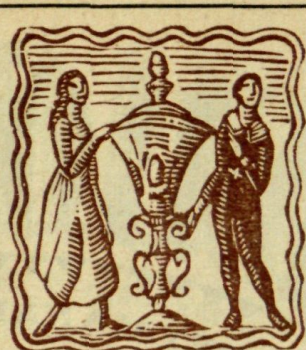
AROMES DE MONTSERRAT

Exquisit licor
d'herbes montserratines

Representant
per a tot Catalunya:

J. Fonollèda Serra

Comerç, 38
BARCELONA

RAMON SUNYER

JOIER
GORTS CATALANES, 641

Col·legi
**SANT
JORDI**

GRANS MAGATZEMS SANTA EULALIA

Carrers: Boqueria, 1, 3 i 5, i Cardenal Gasañas, 2

Novitats i Confeccions per a Senyora

Sederia, Moarès.
Crespons, etc. —

Tenim els millors *Models*, i els reproduïm en totes les qualitats i preus. Vestits Sastre i entretemps.

Sastreria per a Home i Nen

Estams, Meltons, Frescos. *Sec-*
ció a Mida a càrrec d'experts

talladors. Trajos d'Esport. Nous models per a Primera Comunió.

Secció de Camiseria

Sedes, Vichys, Zephirs per a Camises i Pijames
a mida, Samarretes i Mitjons, Colls i punys, etc.

Tenim per sistema vendre amb poc guany i sempre molt barato

SOLINGEN - PARIS - BARCELONA

CASA FUNDADA PER R. ROCA

JOSEP ROCA

NAVALLES I MÁQUINES D'AFAITAR ASSEGURADES

GANIVETERIA DE TOTA MENA

IMMENS ASSORTIT EN ARTICLES DE TOCADOR PROPI PER A REGALS

TALLER D'ESMOLAR TOTA MENA D'EINES DE TALL

PLAÇA DEL PI, 3 - DAVANT DE L'ESGLÉSIA

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Any II-Núm. 22
24 d'abril 1924
Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

A LA PLAÇA DE SANT JAUME, CANTS

—Bé; però es pot saber per qui canten? per Sant Jordi o per Sant Jaume?

Biblioteca de Comunicació
Hemeroteca General